

נערה המאורסה פרק עשירי נדרים ר"ן סח.

עין משפט
נר מצוה

ה א מי' פי"א מהל'
נדרים הלכה י סמג
לאוין רמב טוש"ע י"ד
סימן רלד סעיף יא:

תוספות

[illegible]

דבי רבי ישמעאל סאג בין איז לאסאן בין אז לבסוף מכלל נענערה
המאורסה אביה ונעלה מפירן נדרים. דמאשע ליה דנענערה
המאורסה איירי מדמאג צההוא קרא צנעוריה בית אביה ומדמאג
אז לבסוף צהדי איז משמע דאז ונעל מפירן נדרים: ולסוף צדי ר'
ישמעאל אסאג אסאג הוה אסאג מאי ענני ליה

וּבֵין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ בֵּין
 הַמְּאֹרָסָה שְׂאֵבִיהָ
 תֵּנָא דְּבִי ר' יִשְׁמְעֵאל
 מֵאֵי עֵבִיד לִיה מוֹקִים
 הָאֵי דְתַנִּי דְּבִי רַבִּי
 יְהִי מִיבְעֵי לִיה לֹמֵר
 שְׂבִינוּ לְבִינָה אִיבְעִיא
 אוּ מְקַלִּישׁ קְלִישׁ
 כְּגֹן דְּנִדְרָה מִתְרִין
 לָהּ וְאִכְלָתָנּוּ אִי אִמְרִי
 מְרִינָן מְקַלִּישׁ קְלִישׁ
 אִי תָא שְׁמוֹ ^אאִימְתִּי
 קְנָה רִשּׁוֹת לֵאב בּוֹמֵן
 קֹדֶם שִׁימוֹת אוּ
 מַעַ וְהִפֵּר וּמַת בּו בְּיוֹם
 לְנִתְרוּקָנָה רִשּׁוֹת לֵאב
 אֲבָל

וְדָרִישׁ מִיֵּינָה תַנָּא דְּזִי רַבִּי יִשְׁמַעֲלֵל דְּרֵשָׁא דִּילֵיהּ מֵאִי עֵבִיד לֵיהּ:
לומר שהעצל מופר דברים שצונו לצינו. וְדָרִי עֵינֵי נֶפֶשׁ בְּהִידֵּא
 כְּחֵצִי (ומבשר לן) כל נדר וכל שצועת איסור לענות נפש וצין איש לאשמו
 חֵיטְטִירֵיכָא לְדַבְרִים שְׂצִינוּ לְצִינָה וּלְקַמֵּן בְּאֶדְךָ פִּירְקִין (דף פא): מִפְּרַשׁ
 מֵאִי נִיהוּ וְקֵסֵא לֵיהּ לַתְנָא דְּזִי ר' יִשְׁמַעֲלֵל דְּבָרִים שְׂצִינוּ לְצִינָה מִנָּה
 וְהָאִפְסָר דְּתַרְתִּי יִלָּךְ מִיֵּינֵהּ. וְכִי הֵיכִי דְּבַעַל אִינוּ מִיפֵּר בְּזִנְיָה אֲשֵׁמוּ
 אֲלֵהּ וְדָבָר שֶׁשׁ עֵינֵי עֵינֵי וּדְבָרִים שְׂצִינוּ לְצִינָה הֵי נִמְי אֵז אִינוּ
 מִיפֵּר בְּנִדְרֵי בְּתוֹ אֲלֵה אֵלוּ בְּלָבָד. וְהֵכִי אֵימָא בְּסַפְרֵי (מסות) אִין לִי אֲלֵה בְּעַל
 שְׂאִין מִיפֵּר אֲלֵה נְדָרִים שְׂצִינוּ לְצִינָה וְנִדְרִים שֶׁשׁ בָּהֶן עֵינֵי נֶפֶשׁ הָאֵז
 מִנִּין הֵי אַתָּה דן וכו' לֹא זְכִיתִי לְדוֹן תַּלְמוּד לומר אֵלֶּה הַחוּקִים
 וְכו' צִין אִישׁ לְאִשְׁמוּ צִין אֵז לְבָחוּ עַל כְּרַחֲמֵי אַתָּה מִקִּישׁ אַתָּה הָאֵז
 לְבַעַל מַה הִבְעַל אִין מִיפֵּר אֲלֵה דְבָרִים שְׂצִינוּ לְצִינָה וְנִדְרִים שֶׁשׁ בָּהֶם
 עֵינֵי נֶפֶשׁ וכו'. וְגִרְסִין נִמִּי בִּירוּשְׁלַמִּי (פ"ה ה"א) כֹּל נִדָּר וְכֹל שְׂצוּעַת אִיסָר
 לַעֲנוֹת נֶפֶשׁ אִישָׁה יִקְיֵמוּ וְאִישָׁה יִפִּירֵנוּ אִין לִי אֲלֵה נְדָרִים שֶׁשׁ בָּהֶם
 עֵינֵי נֶפֶשׁ דְּבָרִים שְׂצִינוּ לְצִינָה מִנִּין צִין אִישׁ לְאִשְׁמוּ עַד דְּדוֹן
 בְּבַעַל בָּזָז מִנִּין מַה הִבְעַל אִינוּ מִיפֵּר אֲלֵה נְדָרִים שֶׁשׁ בָּהֶם עֵינֵי
 נֶפֶשׁ וְדְבָרִים שְׂצִינוּ לְצִינָה אֵף הָאֵז אִינוּ מִיפֵּר אֲלֵה נְדָרִים שֶׁשׁ בָּהֶם

והסאחא מיפר כל נדרי בתו: איבעיא לכו צעל מיגו גייו או מקלש קליש.
 ייז כלומר שחוקי חיי הנדר לגמרי ומצטלו וחזיו האחר נשאר חזק
 ר' לזעטל הווא פלגא ואידך פלגא דקדאי קאי אלא דבהפרת הארוס
 אבד וחד מינייהו נקט: היכי קמבעיא לן. כלומר למאי נפקא מינה:
 יוא. דנאי דבהפרת ארוס פקע איסור דחד ויתא אידך דקדאי קאי
 עד דאלכא דריריוון: ואי אמרי מקלש קליש. איכא מלקות דקדאי קליש
 לן דנקט דלא בצי' שביעות שמים בתרמי' (שביעות דף כג.) א"ר פפא דבבלי
 ר' יוחנן עד דליכא כוית נקט לה הכא הכי לריווחא מיליתא א"ר משום
 ר' יהי ישראל ובשביעה בפחות מכשיעור ליכא מלקות א"ר דלוקה דקאמר
 עור ואשכחן דכוותיה דלאמר' (ב"מ מג.) ילקה ביתר ובחסר. הרשב"א
 שמע הבעל קודם שמת או ששמע והפך או ששמע ושקק ומת בו
 יוא לא קיימיה צעל יכול האב להפך אצל מת ביום שלאחריו לא דהא
 אב האב מכחו יכול להפך אצל שמע והפך אפילו מת ביום שלאחריו
 ד חלק הבעל עם חלקו אפילו הכי כיון שכבר הפך אי אפשר דלהוי
 חלק ליה בהווא נדרא ומאי הוה ליה למעבד. וה"ר מוכחא סיפא דקמתי
 אבלי

צִין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ בֵּין אֶבֶן לְצֶמֶח. (א) וְאִישׁ דִּכְתִּיבִי צֶהוּי קָרָא לֹא תִרְיִי
 לְדִי מִשּׁוֹם אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ הִרִי כֶּבֶד נֶאֱמַר לְמַעַלָּה אֲלֵא מִכָּאן לְנַעֲרָה
 הַמְאֻרָסָה כו' דְּצִין אֶבֶן וְצִין אִישׁ מִפִּירִין נִדְרִיָּה לְדִישׁ מִיפֶר חֲלָקוֹ
 בְּאִשְׁתּוֹ וְאֶבֶן מִיפֶר חֲלָקוֹ צֶמֶח: (ב) כְּדִאֲדִיד דְּרַבָּה. לְדֶמֶר לִקְמֵן (דף ע"ב.)

מקיס קודם הויה שניה כו': וזכרם
שציוו לביניה. כגון שלא אשמע ממטו
ושלא אכחול ושלא אחקש: מינו גייו.
מה שהוא מיפר קוץ החצי של נדר
ועוקרו לגמרי וחלק אחר כדקאי קאי
עד דלתי אב ומיפר לאותו חלק: או
מקלש קלש. והפטר פטטה בצולי
נדר וקלש ליה בצמעט והנדר קל ממנה
שהיה עד עכשיו: כגון שנדרה בשני
ויסם. שלא תאכלם ושמע ארום והיפר
לה חלקן ואכלתן לזיתים: אי אמרת
מינו גייו. דכי שמע ארום ומיפר
חלקן הוי נדר מופר דהויא כבאלי חלקן
בצמטע לזיתים: לקיף. הא איתמא
דאכלתן לזיתים משום לאו דלא יחל
דכי אכלה להנך תרי ויסיס חד הוה
מותר בצפרת הארום דמינו גייו
גלגלדרי ואדיר אסור משום חלק האב
דנמנא דאכלה זית שלם בצאיסור: ואי
אמרת מיקלש קלש. דאינו חותך

לשמים אלא למעט מיקל לה דלא הו' הנדר חמור כדקדוק עד השתא
הא (א) כי אכלה הנהו תרי זמתי כיון שהנדר נקלש ומיקל ליה
איסורא בעלמא הוא דעבדא ולא לקיא דהנדר אינו גמור: **אימתי
אמרו כו'.** בנערה קא נקט לה מתניתין: **מה דבעל.** כשהוא
ארוס: **נפרוקנה רשות לאב.** כאדם שמירק יין מכלי אל כלי כלומר
שיאכל כל הרשות מן הבעל וצא לרשות האב: **בזמן שלא שמע בעל.**
את נדרה קודם שימות בדיוס שמשו צעין קליכא: **אלו ששמע והפר
חלקו בו ביום.** ששמע ואפילו שמע ושמן שלא הפר ולא קיים ולא
הספיק להראות דעתו עד שמת בו ביום דהואיל ואכתי איכא שהות
ביום דאי הוה בעל (א) מזי מיפר איכא למימר דמיתה גרמה לו
דלמלא אי הוה קיים אכתי הוה מיפר לה מיקמי דליעבר יומא
ומת בו ביום קאי אשמע ושמן: **וו היא שעיניו.** על כל הי' קאי:
מה הבעל נפרוקנה רשות לאב. והאב עצמו מיפר כולו בזמן שלא
היפר הבעל וכן בזמן שהיפר הבעל חזר האב ומיפר את חלקו
כדתנן עלה במתניתין [ע.] בזה יפה כח האב מכה הבעל והאב
מיפר בלא שותפות אבל הבעל אינו מיפר בחיי האב:

(א) [לקמן ע. חיתא דרבה ורבה וגירסת הילקוט רבא]
(ב) [מיר יט. כא: לקמן עא:; ג] [תוספ' פ"ו]
(ג) לקמן ע. עב. עח:
(ד) [לקמן ע.א, ה] ז"ל אהרן
דברים,

תורה אור השלם

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הַחֲקִים אֲשֶׁר
עָשָׂה יי את מֹשֶׁה בֵּין אִישׁ
לְאִשְׁתּוֹ בֵּין אָב לְבָתוֹ
בְּנִעְרִיהָ בֵּית אָבִיהָ:
בְּמִדְבַּר לִי

הגהות הב"ח

(ה) גמ' ואם היו: (ב) שם
 יקדים שימות או ששם
 יתפר לו ששם ושחק
 ימות בו ביום כלל וז"כ
 הוא לקמן תחת פ' ע"ב
 כי הוא פשוט: (א) דש"י
 ידע' אין שם וכו' לבנו
 יקרא ואל לבנו זהאי
 אשך וכו' איש לשמוי אב
 לבתו וכו' כנר חלמר:
 (ז) ר"ה לאידך דרנה
 (ח) קדמי דרנה שניה:
 (ט) ר"ה ואי חרנה וכו'
 אלא איחאנה כי כלנה וכו'
 להגדר שם חומר הק"ד:
 (י) איש או ששם וכו'
 אלא ענל קרים שם מופיר:

גליון הש"ס

בְּהַר"ן ד'ה וואי אַמרת
יבוי' דבכלל נדר שבועה.
ענין לקמן דף פ ע"ב:
בא"ד ליבא קרבן בפחות
ק"ל הא לענין
קרבן שיעורו צפרוטא דדין
ממעילה כדאיתא בשבועות
דף כב ע"א ולא תליא כלל
צכות וז"ע:

מוסף רש"י

בצל מיגד גיזי כור.
דעי בצעל והוא הדין
אלא, והאי דדעי בצעל חד
ממנייהו נקט (ראמ"ה בשמח).
אימתי אמר. מתרוקנה
ישות והאז יכול להפר חסר
שמת הצעל, חלקו וחלק
הצעל גם כן, אס לא הפר
לה הצעל, אלז אס הפר לה
הצעל ומת, בצפרת האז
חלקו סגי (שם).

פירוש הרא"ש

בין איש לאשתו בין אב
לבתו. משמע דבאשה אחת
שולטין שרשות האב והבעל
שולטין עליה וצין שניהם
מפירין אבל כל חד לחודיה
לא למשמע שהיא צין
לשניהם והם שותפין בה
ומיהו מצי לאקשווי אימא
בגטואה גמי מפירין אביה

[illegible][illegible]